

מה עומד במרכז?

1. מסכת תענית פרק א משנה א

"מאימתי מזכירין גבורות גשמים? ר' אליעזר אומר: מיום טוב הראשון של חג. ורבי יהושע אומר מיום טוב האחרון. אמר רבי יהושע: הואיל ואין הגשמים סימן ברכה בחג למה הוא מזכיר? אמר לו ר' אליעזר: אף הוא אינו אומר אלא משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו. אמרו לו: אם כן לעולם יהא מזכיר".

2. תלמוד ירושלמי מסכת תעניות פרק א הלכה א

"תני: רבי ליעזר אומר: משעת נטילת לולב. רבי יהושע אומר: משעת הניחו. על דעתיה דהדין בתרייא היא דעתיה דרבי ליעזר קדמייתא היא דעתיה אחרייתא. מחלפא שיטתיה דרבי יהושע. תמן הוא אמר מיום טוב האחרון והכא הוא אמר משעת הניחו! אמר רבי מנא: שכל היום כשר ללולב".

3. תלמוד בבלי מסכת תענית ג, א

"רבי יהודה אומר משום רבי יהושע: העובר לפני התיבה ביום טוב האחרון של חג - האחרון מזכיר, הראשון אינו מזכיר. ביום טוב הראשון של פסח - הראשון מזכיר, האחרון אינו מזכיר. הי רבי יהושע? אילימא רבי יהושע דמתניתין - הא אמר ביום טוב האחרון של חג הוא מזכיר! אלא ר' יהושע דברייתא - האמר משעת הנחתו!"

4. מסכת סוכה פרק ד משנה ד

"כמעשהו בחול כך מעשהו בשבת, אלא שהיו מלקטין אותה מערב שבת ומניחין אותן בגיגיות של זהב כדי שלא יכמושו. רבי יוחנן בן ברוקה אומר: חריות של דקל היו מלקטין וחובטין על גבי המזבח ואותו היום היה נקרא יום חיבוט חריות. מיד התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן".

5. תלמוד ירושלמי מסכת סוכה פרק ד הלכה ד

"לא אמר אלא קטן הא גדול לא. לא כן אמר רבי אבינא בשם רב אתרוג שנפסל ביום טוב הראשון מותר לאוכלו?
א"ר יוסה: תמן הוא אינו ראוי לצאת בו אחרים ראויין לצאת בו, ברם הכא לא הוא ולא אחרים יוצאין בו".

6. תלמוד בבלי מסכת סוכה מו, ב

"מיד תינוקות וכו'. אמר רבי יוחנן: אתרוג, בשביעי - אסור, בשמיני - מותר. סוכה - אפילו בשמיני אסורה. וריש לקיש אמר: אתרוג אפילו בשביעי נמי מותר. במאי קא מיפלגי? מר סבר: למצותה אתקצאי, ומר סבר: לכולי יומא אתקצאי. איתיביה ריש לקיש לרבי יוחנן: מיד תינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן. מאי לאו - הוא הדין לגדולים! - לא, תינוקות דוקא. איכא דאמרי, איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש: מיד התינוקות שומטין את לולביהן ואוכלין אתרוגיהן. תינוקות - אין, גדולים - לא! - הוא הדין דאפילו גדולים, והאי דקתני תינוקות - אורחא דמלתא קתני".

מביתו ולולבו בידו, הולך לבית הכנסת לולבו בידו... ותניי תמן: כך היה המנהג בירושלם אדם הולך לבית הכנסת ולולבו בידו קורא את שמע ומתפלל ולולבו בידו נכנס לבקר את החולה ולולבו בידו לשאת את כפיו ולקרות בתורה נותנו לחבירו. הניחו בארץ אסור לטלטלו".

8. תלמוד ירושלמי מסכת סוכה פרק ג הלכה יא

"תני תמן: כך היה המנהג בירושלים. אדם הולך לבית כנסת - ולולבו בידו. קורא את שמע ומתפלל - ולולבו בידו. נכנס לבקר את החולים - ולולבו בידו. לשאת את כפיו ולקרות בתורה - נותנו לחברו".

9. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף יט, ב

"אמר רב יהודה אמר רב: המוצא כלאים בבגדו פושטן אפילו בשוק, מאי טעמא +משלי כ"א+ - אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד הי - כל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב".

10. תלמוד ירושלמי כלאים פרק ט הלכה א

"הרי שהיה מהלך בשוק ונמצא לבוש כלאים. תרין אמוראין. חד אמר: אסור. וחרנה אמר: מותר. מאן דאמר אסור - דבר תורה. מאן דאמר מותר - כההיא דאמר רבי זעירא: גדול כבוד הרבים שהוא דוחה את המצוה בלא תעשה שעה אחת".